

SALM D'AMOR

Cantemus canticum amoris.

Imit.

Què li diu al matí lo rossinyol a l'alba,
l'abella a la vidalba,
lo papelló a la flor?

Què li diu el lleveig a la gentil poncella,
lo serafi a l'estrella?

Estimem al Senyor! Estimem al Senyor!

Què diu a l'infantó la mare que l gronxola,
lo lleri a la viola,
la verge al trobador?

Què diu a la ciutat la Creu de l'asceteri,
a l'orgue lo salteri?

Estimem al Senyor! Estimem al Senyor!

El Cel, breçant de nit la terra que somnia,
què li diu? i de dia,
vestint-la de claror?

Herald del temple sant, què diu a monts i planes
 la veu de les campanes?
Estimem al Senyor! Estimem al Senyor!

Què li diu al palet el riu que se l'emmena,
 les ones a l'arena,
 l'enteniment al cor?
 Lo que mar, terra i Cel se diuen uns als altres,
 jo us ho dic a vosaltres:
Estimem al Senyor! Estimem al Senyor!

COMPTE

Suspice cœlum, et numera stellas, si potes.

Genes., 15, 5.

A una nit bella li volgui comptar
 los diamants que lluen en sa roba.
 — Abans compta mes flors, — digué l'Abril.
 L'aire digué: — Primer compta mes volves. —
 La platja me digué: — Compta mos grans. —
 I la mar afegí: — Compta mes gotes. —
 Jo de comptar parí:
 no hi havia més xifres en ma nombra.

MA CORONA

*Quo pungeris, inde nascitur
rosa qua coronaris...*

SANT AGUSTÍ

I

Jo mirava aquesta nit
la corona d'Ariadna
sospesa en el firmament
com clau de la volta blava.
En son ric aparador
talment sembla una tumbaga
de deu o dotze brillants
barrejant les seves aigües,
collar de llums del zenith,
de l'hemisferi garlanda.
Cada floró es un estel,
un estel com el de l'alba,
una flor de lliri blanc
del jardí de l'estelada,

que s lliga ab les altres flors
 en esplendida capsana,
 diadema de la nit
 la més gentil de sa tiara,
 de la tiara de safir
 que Déu al front li ha posada.

II

Mentres l'estava mirant
 ne davalla una veu dolça,
 una veu dolça que m diu:
 — T'agrada aqueixa corona?
 Doncs tos enemics crudels
 te la fan molt més hermosa:
 una perla es cada insult,
 un diamant cada afronta.
 Més aqueix s'ha de llimar
 i ells ne sont la llima-sorda;
 deixa tallar i polir,
 deixa jugar sa estisora,
 deixa picar sos martells,
 que es diadema costosa
 la que has de dur sempre més
 en el palau de la Gloria.

SANT FRANCESC

Quid erit in Patria?

SANT BERNAT

Estant Francesc molt abatut,
 a Fra Pacific diu un dia
 que li donas de son llaut
 un raig de dolça melodia.

Vol puntejar son guitarró;
 més, nit enllà com es, no gosa.
 Doncs ¿què dirà d'esta maisó
 la gent del poble que reposa?

Nostre Senyor li concedeix
 lo que un ingrati germà li nega:
 un serafí se li apareix
 que de suaus consols l'anega.

Porta l'arquet en una mà
i en altra mà tendra viola.
Quina dolçor ne brollarà,
que l cor del sant tot s'hi gronxola ?

Passa l'arquet suau i llis
sobre la corda que gemega,
i en la dolçor del Paradís
son esperit ses ales plega.

Plega també, bon Angelet,
plega ta dolça melodia ;
no donguis altre cop d'arquet,
que l Patriarca s moriria.

D'una viola celestial
Francesc oi sols una nota.
; Si del concert angelical
pogués sentir l'orquestra tota !

; Si d'eix gran riu del Paradís
hagués la musica sentida,
vora d'on cull el cor feliç
el fruit de l'arbre de la vida !

LA POLAR

Fundabo te in saphiris.

Is., 54, 11.

El Criador del món, en el principi,
volgué aixecar un tabernacle ric
de cap a cap, per veure son imperi
en l'extesa regió de l'infinit.
Ab carreus de topaci i d'esmeragda
fonamentà l'alcaçar de safir,
més ample que la terra i la mar fonda,
més ferm que les montanyes de granit.
Nostre Montseny no fóra bo per socol,
ni l Pireneu altivol per pedriç ;
si l vell Montblanc pujas a l'Himalaia,
per un de sos graons fóra petit.
El sol, que deixa al pensament enrera,
llençant-se per l'espai aixampladiç,
si vol veure un cantó de l'edifici
ha de fer tot un dia de camí.

Lo coronà de cupola espaciada,
 tiara florida que s'posà la nit,
 de llustrosos crepuscles circuida,
 perlejada d'estrelles a raims.

De l'ample frontispici de l'alcaçar
 volgué posar un gran rellotge al mig,
 fixà al centre de l'orbita una estrella
 que volten les del Carro de David,
 aqueixa broca immensa de l'horari
 que, com si fos del Criador el dit,
 a l'Univers li va comptant les hores
 que li falten encara per morir.

MIRANT AL CEL

Ubi amor, ibi oculi.

I

¡Quin martiri tant crudel
 fou el de Carles Spinola,
 condemnat, ai! a morir
 de foc dins una gran roda!
 Ja ls feixos van acostant
 que han de fer-li de corona;
 al bell mig hi ha un boscall dret:
 l'hi lliguen i l'hi agarroten.
 Més ell diu a sos butxins:
 —Desfeu, si us plau, eixa corda:
 me lliga millor el Cel
 ab sa somrisa amorosa...
 Qui té l seu amor a dins
 no sent el foc per defòra. —
 I, recordant-se del Cel,
 ja li sembla que s'hi troba.

II

Deslligat se queda i sol
 en mig de l'immensa flama,
 immobilitat com un pilar,
 ab la vista a l'estelada.
 Son cos s'anava fonent
 com la sal dintre de l'aigua,
 i com ciri vora l foc
 se morfondeix i regala.
 Son esperit, passarell
 que veu desfer-se la gavia,
 desplegant ses ales d'or,
 vers el cel pren la volada,
 i aon tenia los ulls
 no triga a tenir-hi l'anima.

EVA I LA ROSA

*Abans de la culpa d'Adam les roses no
 tenien espines, segons Sant Ambrós.*

La Rosa i Eva en la mateixa aurora
 primera enlluernadora,
 sortiren de les mans del Criador;
 sortiren per la porta de la vida,
 deixant embadalida
 la creació ab l'albada de l'amor.

Fresca i joliva matinada aquella!
 La llum era novella,
 els astres començaven a florir;
 estrenava la terra, tota nova,
 sa esmeragdina roba,
 lo firmament sa arcada de safir.

Eren noves la mar i les boscuries,
 no apreses les canturies

del celic rossinyol no sentit mai,
els serafins al cel li responien,
i anaven i venien
les musiques i cants per l'espai.

Quan la primera dòna i la primera
gemada rosa-vera
se trobaren en mig del paradís,
llur cor, pur i innocent, no coneixia
la negra gelosia,
i llur salutació fou un somris.

La reina de les flors està enjoiada
de gotes de rosada,
sos llavis virginals degoten mèl;
tot just eixida de les mans divines,
encara no té espines,
com el cor d'Eva no té encara fel.

Eren les dues celestials i belles,
bessones i poncelles;
el papelló no havia obert son pit;
tenen sos cors tot son aroma encara,
tot son encis la cara,
tota sa albor serena l'esperit.

Sos llavis vermellosos s'acostaren
i un bés se regalaren,
sa essencia barrejant i son perfum,

i llur rosada tinta purpurina
de poma camosina
que en el tendrivol branquilló s presum.

Retragueren llavors llur poncellatge
del cel ab el llenguatge,
sos misteris i somnis i plaers;
tenen sempre que dir-se tantes coses
les verges i les roses,
ai! i aquells eren sos amors primers.

Desde ls nuvols els Angels que les veien
cantaven i somreien,
agitant dolçament ses ales d'or;
la perla de la mar deia a l'estrella:
— Quina gentil parella
l'única dòna i la primera flor! —

Eva, ab ses mans mateixes, amorosa
donava aigua a la Rosa
i espurc a l'ufania del roser,
i tenir li semblava una germana
com ella sobirana
dels cors, de l'hermosura i del verger.

Un dia, dia trist! Eva a sa amiga
ve a dir-li que somriga,
puix tot plora i sospira al paradís;
ella es nua, més ai!, sense ignocencia:

de l'arbre de la ciencia
lo fruit ha emmetzinat son cor felïç!

Plorant també la rosa desflorida,
li dóna una punyida
que fa sagnar sos dits: — Tu t'has armat
per mi d'espines, — ella diu queixosa.

— I tu, — respon la Rosa, —
tu tens al cor l'espina del pecat. —

AMOR

Ama unum in quo sunt omnia.

SANT BONAVENTURA

Ara ve lo mes de Maig,
regalada primavera;
de totes les seves flors
mon Amor es la més bella.
Vindran l'estiu i l'hivern,
no sen veurà cap en terra,
sinó la del meu Amor,
que de totes es la reina.

Si giro los ulls al cel
la comparo ab les estrelles;
boniques són les que ovir,
més totes les senyoreja,
com el lliri als galdirons,
com l'abet a les ginestes;
elles duraran mil anys:
la mia Amor es eterna.

NOCTURN

Benedicite stellæ cæli Domino.

Sota l'ala del cel blava i immensa
la terra com un nin està adormida.
Quin somni més suau! Ni un bés de l'aire
se sent entre ls arinjols, ni una nota
del concert que animava la boscuria.
Cansada de volar l'àliga altiva,
en son niu de penyals dorm i reposa;
de reflar cansada l'alloseta,
posa l cap sota l'ala entre les fulles,
i guarda per l'aurora sos arpegis.

Del santuari l'orgue
deixa dormir los sòns en sos registres
i el cantic pres en sos pulmons de cuiro,
com l'arpa del convit sobre ses cordes
deixa adormir l'encès epitalami.
La ramada de cases i masies
que tenen la blancor de les ovelles,
com al voltant del seu pastor insomne,

tranquila dorm entorn del santuari,
despullat de les pompes de l'ofici.
No fuma l'encenser, la veu no trona
en la divina catedra, les verges
estronquen en sos llavis la pregaria,
flors que ja copsen nous aromes, bresca
d'aon la dolça mèl s'ha escorreguda.

Tot dorm, menos els Angels de l'Altíssim,
que en la foscor parpellejar se veuen.
Els de l'astre del dia ab les petjades
van encenent les llums misterioses
del formidable altar de l'hemisferi.
De les grades enormes de les serres
fins al cim de la volta, d'ont el Sirius
apar l'excelsa clau, encendre s veuen
els ciris de l'hermosa lluminaria.
De la mitja-taronja immensurable
pengen la mobil llantia de la lluna
que omple l cel d'una albada de celistia,
claror amiga dels placevols somnis.

De milions de ciris, quan l'encesa
ilumina l'esplendit tabernacle,
la cobla angelical ab ses violes,
sos violins de cordes argentines,
ses citares i flautes i salteris,
descapdellen sos himnes a l'Altíssim,
que rodolen amunt de volta en volta,

de cel en cel en fluida cascada.
Més sols la senten els infants que dormen
sota l'ala feliç de l'ignocencia,
i els que, fugint de l'humana desori,
han fet son niu en l'encinglada espluga.
Los mundans no la senten: les orelles
que han trobat en disbauixa gatzarosa
lo cant de les sirenes escoltivol,
dignes no són d'aqueixes melodies
que ls Angels de la Gloria
deixen vessar pels angels de la terra.

Gloria eterna al Senyor! De nit y dia
ressonen les divines alabances,
les de l'Angel ensems ab les de l'Home,
les de la terra ab les del Cel empiri.
Oh nit, hora de pau i de misteri,
dus-li també tos himnes olorosos,
que de les ribes terrenals ombrivoles
pugen a les del Cel, de flama en flama,
de solei en solei, fins a l'abisme
de la llum increada ont irradia
de Jehovah l'altíssim tabernacle.

IN DOMUM DOMINI

Lætantes ibimus.

Aniré a casa del meu Pare;
ja va caient la llarga nit,
sem va acabant ja la pobresa
i abans de gaire seré ric;
l'or i la plata tindrè en orri,
i a restalleres els safirs.
Totes les penes són passades,
sinó l'amor de Jesucrist,
que de les penes ne fa glories...
Oh paradís! Oh paradís!

Jo en el meu cor sento unes ales
que volarien sense fi.
Doncs ¿per què Déu me les hi posa,
si per volar no han de servir?
Lo firmament que veig per fóra,

quan el veuré de part de dins?
 ¿Quan volaré per l'estrellada,
 blanc ametller que hi veig florir,
 de l'etern maig dolça primícia?
Oh paradís! Oh paradís!

CANT DE L'ESPOSA

*Dilectus meus mihi et ego illi sponsabo
 te mihi in sempiternum.*

L'he trobada, Jesús, l'he ben trobada
 la font de tota amor
 des que m'he teniu als braços recolzada,
 prenent la soleiada
 d'aqueix dolcíssim Cor.

De sa ferida en l'aigua saborosa
 s'abeura l'esperit;
 jo só l'abella, el seu costat la rosa;
 jo só l'eura amorosa,
 Jesús l'arbre florit.

A l'ombra de ses branques ensopida,
 que hi fa de bon estar!
 Entre deliquis s'esvaneix la vida,
 com flor que ha musteïda,
 la flama de l'altar.